

Uit het Woord der Waarheid

*Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud
Jaargang 79 • nummer 3 • maart 2024*

INHOUD

<i>De Heere leidt en helpt (gedicht) .....</i>	<i>49</i>
<i>De Naam boven alle namen (3) .....</i>	<i>50</i>
<i>Onuitsprekelijk! (3) .....</i>	<i>53</i>
<i>Christus in Psalm 23 (2) .....</i>	<i>57</i>
<i>De zeven nieuwtestamentische aanhalingen</i>	
<i>uit Jesaja 53 (2, slot) .....</i>	<i>62</i>
<i>Het is tegen de avond (2, slot) .....</i>	<i>66</i>
<i>De urim en de tummim .....</i>	<i>68</i>
<i>Waar zijn de ziel en de geest van de ontslapenen? .....</i>	<i>70</i>
<i>Het nut van beproevingen .....</i>	<i>72</i>

Van harte welkom!
Paas-seminar voor Bijbelstudie & evangelisatie

Uitnodiging voor iedereen van 0-99 jaar!

Thema: **Christus in Nehemia** (dl. 1)

We hopen ons tijdens de studies bezig te houden met algemene lessen uit het Bijbelboek Nehemia – lessen voor ons persoonlijke leven, onze gezinnen en ons gezamenlijk als gelovigen. Maar wat is het geweldig als we ons voortdurend realiseren: ook dit boek hoort bij de ‘Schriften die van Mij getuigen’, zoals de Heere Jezus het in Johannes 5 zegt.

Onderkomen: De Kroeze Danne, Kappelhofsweg 14, Ambt Delden.

Aankomst: vrijdag 29 maart tussen 16.15 en 16.45 uur (Goede vrijdag)

Vertrek: maandag 1 april rond 14 uur (= 2e Paasdag)

Info en aanmelding: admin@christelijkjeugdwerk.nl

Voor programma: www.christelijkjeugdwerk.nl

Erratum:

In het artikel van br. Dennett ‘Een Naam boven alle namen (2)’ op blz. 26, onderste 1,5 regel, staat de volgende zinsnede: ‘... dat het gaat om Gods duizendjarige naam boven alle afgoden...’. Dit is niet zuiver uitgedrukt; het volgende wordt bedoeld: ‘... dat het gaat om Gods Naam in het duizendjarige Vrederijk, verheven boven alle afgoden’.

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: info@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, nood-hulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

De Heere leidt en helpt

Hoe Hij mij doorhelpt, weet ik niet,
maar één ding is gewis:
dat Hij mij leidt en dat Zijn weg
altijd de beste is.

Hoe Hij de nacht voor mij verlicht,
ja hoe? Dat weet ik niet.
Maar voor mijn voet gaf Hij steeds licht,
Die mij nog nooit verliet.

En hoe Hij vijands macht verbreekt
– die macht drukt soms wel zwaar –
dat weet ik, macht'loos kind, nog niet,
maar Hij helpt wonderbaar.

Wie geeft mij kracht en nieuwe moed
om trouw te doen mijn plicht?
'k Geloof eenvoudig dat Hij 't doet,
als ik mij op Hem richt.

Hij houdt mij vast; 'k ben in Zijn hand
voor eeuwig gegraveerd.
Hij brengt mij in het Vaderland,
waar 'k Hem zie, hoog vereerd.

J.L.K. Rouw sr.

De Naam boven alle namen (3)

Hoofdstuk 2 – ‘U zult Hem de naam Jezus geven’ Mattheüs 1:21

‘Toen de volheid van de tijd gekomen was, zond God Zijn Zoon, geworden uit een vrouw, geworden onder [de] wet’ (Gal. 4:4) en het is over deze verborgenheid, de grondslag van de verlossing, dat Mattheüs dit hoofdstuk schrijft. Er worden hier ook andere kenmerken van het Goddelijk en heilig Kind vermeld. Aangezien in dit Evangelie Christus in het bijzonder wordt voorgesteld als de Messias, in de vervulling van de belofte aan het Joodse volk, wordt Zijn afstamming, als geboren in deze wereld, teruggevoerd op de twee grote wortels van de Joodse belofte: Abraham en David. Daarom toont Mattheüs Hem ons niet alleen als geboren uit een vrouw en geboren onder de wet, maar ook als het beloofde zaad van Abraham, in Wie alle geslachten van de aardbodem gezegend zouden worden, en als de Zoon van David en vandaar als Erfgenaam van Davids troon en koningschap.

Het is dus een hoofdstuk waarin de Goddelijke en menselijke heerlijkheden van onze gezegende Heere vermengd en tentoongesteld worden. Met ‘vermengd’ bedoelen we eenvoudigweg dat het karakter van de Persoon van Christus zodanig is dat alles wat Hij is als God en als Mens, zichtbaar wordt in Zijn Naam en in Zijn werk. Als we bijvoorbeeld aan Hem denken als het Nageslacht van David, dan worden we er meteen aan herinnerd dat Hij ook de Wortel van David is, dat Davids Zoon ook Davids Heere is.

Dat zal duidelijk blijken uit het overdenken van de betekenis van de naam Jezus, die Jozef aan het Kind moest geven als Het

geboren zou worden. Zoals blijkt uit Hebrëen 4:8, is Jezus de Griekse vorm van Jozua, of Jehoshua, wat betekent 'Jahweh is redding' of 'wiens redding Jahweh is'. De algemene opmerking dat Jezus 'Jahweh de Verlosser' betekent, is dus ruimschoots gerechtvaardigd. Wat een prachtig onderwerp om te overdenken en voor aanbedding wordt ons voor de aandacht gebracht! Een Kind, geboren in de wereld, met een nederige afkomst in de ogen van de mens, wordt verklaard, van Godswege verklaard, Jahweh de Verlosser te zijn!

Ja, de God Die het gekerm van Zijn volk Israël in Egypte hoorde, Die hun ellende zag, hun geschreeuw om hulp vanwege hun slavenrijvers hoorde, kende hun verdriet en kwam neer om hen uit Egypte te bevrijden en hen uit dat land te leiden naar een goed en ruim land, naar een land dat overvloedig van melk en honing. Hij Die tegen Mozes zei: 'Ik ben de HEERE [Jahweh]. Ik ben aan Abraham, Izak en Jakob verschenen als God de Almachtige, maar met Mijn Naam HEERE [Jahweh] ben Ik hun niet bekend geweest' (Ex. 3:6-8; 6:1-2), Hij was het, dezelfde God, dezelfde Jahweh, de El Shaddai zoals de aartsvaders Hem kenden, Die nu als een Baby in deze wereld kwam. Maar als Baby kwam Hij, gezegend zij Zijn Naam voor eeuwig, als de Redder van Zijn volk. We mogen zeker zeggen dat de schaduwen aan het wegvlugten waren en dat de duisternis die tot dusver God verborgen hield voor Zijn volk, snel aan het verdwijnen was. Het was de gezegende dageraad van de dag van de genade.

Op het moment dat we spreken over de geboorte van Jahweh de Redder, vraagt de verborgenheid van de Menswording onze aandacht. Het was reeds lang voorspeld en de bewoordingen waren niet voor meerderlei uitleg vatbaar, maar waren nauwkeurig en minutieus, zodat Mattheüs kon schrijven: 'Dit alles nu is gebeurd, opdat vervuld zou worden wat door [de] Heere gesproken is door middel van de profeet, die zegt: "Zie, de maagd zal zwanger worden en een Zoon baren, en men zal Hem de naam

Immanuel geven”, wat betekent: God met ons’ (1:22-23). Zelfs de plaats van Zijn geboorte was voorzegd: ‘En u, Bethlehem-Efratha, al bent u klein onder de duizenden van Juda, uit u zal Mij voortkomen Die een Heerser zal zijn in Israël. Zijn oorsprongen zijn van oudsher, van eeuwigte dagen af’ (Micha 5:1).

Bovendien werd het heilige karakter van Zijn Mensheid zeer bevestigd niet op zwakke wijze voorafgeschaduwd door het type van het graanoffer, in het bijzonder in de ongezuurde koeken van fijn meel gemengd met olie, waaruit de waarheid spreekt die door de engel aan Maria werd verkondigd: ‘De Heilige Geest zal over u komen en de kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwden; daarom zal ook dat Heilige dat geboren zal worden, Gods Zoon genoemd worden’ (Luk. 1:35). **Het is het wonder boven alle wonderen en om die reden de openbaring van het hart van God, wanneer we erop terugzien in het licht van het doel van Zijn komen te midden van zondige mensen.**

Voordat we gaan kijken naar het doel van Zijn komst, is het goed om stil te staan bij enkele van de omstandigheden rond Zijn geboorte. Er was in die tijd het grootst voorstelbare contrast tussen hemel en aarde. De hele hemel (en wat een wonder?) was opgewonden en in beweging, maar de hele aarde, afgezien van een paar vrome zielen, was stil en bijna zonder enige verwachting. De engel van de Heere snelde voort op zijn vreugdevolle weg om – niet aan de heersende machten, de groten der aarde, maar – aan een paar Godvrezende herders de geweldige gebeurtenis bekend te maken: ‘Vrees niet, want zie, ik verkondig u blijdschap, die voor het hele volk wezen zal; want u is heden een

Heiland geboren, Die Christus, [de] Heere, is, in de stad van David' (Luk. 2:10-11).

De engel van Jahweh was niet alleen, want zodra hij de blijde tijding had gebracht, was er een menigte van een hemelse legermacht, die God prees en zei: 'Ere zij God in de hoogste [hemelen] en vrede op aarde, in mensen een welbehagen' (vs. 14). Iemand heeft het eens treffend verwoord: 'God had Zichzelf zo geopenbaard door de geboorte van Jezus, dat de hemelse legermachten, die allang bekend zijn met Zijn macht, hun koor konden aanheffen ... en iedere stem sluit zich aan bij het verkondigen van deze lof. Is er een liefde als deze liefde? En God is liefde. Wat een zuiver Goddelijke gedachte dat God Mens geworden is'. En toch had deze ontzagwekkende gebeurtenis niets in zich waardoor de aandacht van de mensen werd opgeëist. Druk met hun eigen gedachten en plannen merkten ze het niet eens op, hoewel het in hun midden plaatsvond en ze waren zo in beslag genomen door hun egoïstische leven dat er geen plaats was voor het Kind, de Heiland, in de herberg!

(Wordt vervolgd).

Edward Dennett

Onuitsprekelijk! (3)

We vinden in het Nieuwe Testament vier keer het woord 'onuitsprekelijk'. Toch wordt daar in het Grieks niet vier keer hetzelfde woord gebruikt. We hebben in Romeinen 8:26 al gezien dat de Geest voor ons bidt met onuitsprekelijke verzuchtingen en dat daar een woord gebruikt wordt dat letterlijk betekent: niet-uitsprekbaar. In 2 Korinthe 9:15 wordt er gesproken over Gods onuitsprekelijke Gave: Zijn Zoon. Die Gave mag ook voor ons de motivatie zijn om te geven voor medegelovigen in nood.

Nu willen we graag stilstaan bij de derde keer dat er 'onuitsprekelijk' staat in ons Nederlandse Nieuwe Testament. Die vinden we ook in 2 Korinthe en wel in hoofdstuk 12:

*'En ik ken zulk een mens, (of het was in het lichaam of buiten het lichaam, weet ik niet, God weet het), dat hij werd weggevoerd in het paradijs en **onuitsprekelijke** woorden hoorde, die het een mens niet geoorloofd is te spreken' (vs. 3-4).*

In dit Schriftgedeelte beschrijft de apostel Paulus zichzelf op een onpersoonlijke manier; hij noemt zijn eigen naam niet, maar spreekt over 'een mens in Christus' (vs. 2) die 14 jaar daarvoor iets bijzonders had meegemaakt. Of hij het had meegemaakt in en met zijn lichaam, of alleen met zijn geest, kon hij niet vertellen – maar dat was ook niet het punt waar het om ging. Het ging erom dat hij zoveel jaar geleden had mogen beleven hoe ongehooflijk heerlijk en gezegend het in de 'derde hemel' was (vs. 2b), die in vers 4 'het paradijs' wordt genoemd.

Dat paradijs is Gods 'lusthof', een plaats waarin Hij voldoening en vreugde vindt, **omdat alles er draait om één Persoon, Die zo kostbaar is voor Zijn hart**. Het is de plek waar bijvoorbeeld de moordenaar die aan het kruis tot inkeer was gekomen, nog dezelfde dag kwam om daar met de Heere Jezus te zijn. Het is de plek waar de arme Lazarus daarvoor al was gekomen, om te worden vertroost met Goddelijke troost en zegen (Luk. 16).

Die ervaring van 14 jaar daarvoor heeft de apostel er ongetwijfeld toe gebracht om in Filippenzen 1 te spreken over zijn hartelijke verlangen om heen te gaan en met Christus te zijn, omdat dat verreweg het beste is. Hij kon daarover spreken vanuit zijn korte ervaring, die in 2 Korinthe 12 wordt beschreven.

Er staat hier niet dat het paradijs onbeschrijfelijk mooi is – hoewel dat ongetwijfeld waar is. Er staat ook niet dat Paulus niet *wilde* vertellen hoe het daar was. Nee, maar de werkelijkheid

daar in het paradijs is zó mooi, zó heerlijk, dat wij die zegen op aarde niet kunnen peilen, niet kunnen vatten en niet kunnen beschrijven.

Wat een troost geeft het ons om daarover na te denken, vooral als we geliefden hebben moeten missen die het daar nu al zo onbeschrijfelijk goed hebben, in de nabijheid en gemeenschap met de Heere Jezus! Dan willen we hen niet terug hebben hier op aarde, maar verlangen we juist om samen met hen in de heerlijkheid *met Christus* te zijn.

De apostel beschrijft niet hoe het paradijs eruitzag; dat is misschien wel iets waar *wij* graag meer over zouden weten, maar daarover zegt de Schrift weinig. Waar hier de nadruk op valt, is dat daar woorden worden gesproken die *onuitsprekelijk* zijn en geen mens heeft toestemming om die hier op aarde uit te spreken. Waarom niet?

Als we nadenken over de hemel, het paradijs, of ook over het eeuwige Vaderhuis (Joh. 14:1-3), merken we zelf dan niet regelmatig op dat we dan komen aan de grenzen van ons voorstellingsvermogen? En het gevaar is dan groot dat we ons overgeven aan allerlei fantasieën.

Waarom staat er zo weinig in de Schrift over het paradijs, waar gelovigen die ontslapen nu heengaan en waarom zo weinig over het Vaderhuis, waar straks na de opname alle gelovigen uit dit tijdperk van de genade eeuwigen zullen zijn? Is het niet om deze reden: dat wij hier op aarde in beperkte kaders denken en spreken, die totaal geen recht doen aan *de onmetelijke heerlijkheid van die plaats waar de Heere Jezus het Middelpunt is en waar Hijzelf de Vreugde is van alle harten*? God waakt ervoor dat mensen met hun beperkingen tekortdoen aan de heerlijkheid van dat paradijs en daarom zegt de apostel dat het geen mens geoorloofd is die hemelse woorden uit te spreken; geen mens

mag er iets over zeggen, ook al zou hij het kunnen. Wat Paulus in het paradijs hoorde, waren zeker geen stamelende woorden; het was geen onverstaanbare conversatie; het was geen warrig gesprek zonder lijn, inhoud of doel; het was ook geen gesprek in een taal die hij niet verstond. O nee – het waren alleen woorden die zó onbeschrijfelijk heerlijk zijn dat ze op aarde niet uit te spreken vallen.

In het Grieks staat hier voor 'onuitsprekelijk' een woord (arrhetos) dat je letterlijk kunt vertalen met: niet uit te drukken. Kort gezegd: wat er zich in die heerlijke derde hemel afspeelt en wat daar besproken wordt, valt niet uit te drukken zolang wij nog hier op aarde zijn, met onze aardse denkkaders, dimensies en woordenschat. Het is gewoon onmogelijk en daarom ook niet toegestaan om ons over te geven aan fantasieën hoe het in de hemel is. Waarom zou dat zo zijn? Als we er een ogenblik over nadenken, weten we wel wat het gespreksthema van de hemel is, toch? Wie zou dat anders zijn dan de Heere Jezus?!

O hoe onuitsprekelijk heerlijk
zal het in de hemel zijn!
Wat toch is er meer begeerlijk
dan **bij U, o Heere**, te zijn?
LGL 22:1

Een oude broeder beschreef dit een tijdje geleden zo, toen we er samen over spraken: de Heilige Geest stelt nu op aarde al de Vaderliefde voor de Zoon aan onze harten voor; Hij neemt uit de Zoon en verkondigt het ons (Joh. 16:14). Welnu, de Heilige Geest blijft bij ons tot in eeuwigheid (Joh. 14:16) en gaat dus eeuwig, in het Vaderhuis, door met Zijn dienst om de Heere Jezus groot te maken voor ons aller harten.

Daarmee is Hij ook nu al bezig in het paradijs en wie van ons zou zich dan kunnen aanmatigen dat hij die hoogverheven, heer-

lijke, hemelse woorden van Gods Geest over de Zoon hier op aarde kan doorgronden en waarheidsgetrouw kan doorgeven?

O zeker, wat we over de hemel, het paradijs en ook het Vaderhuis vinden in de Schrift, is genoeg om ons nu al in aanbidding te brengen voor de Zoon en naar de heerlijkheid te laten verlangen. Maar is het geen onuitsprekelijk heerlijk vooruitzicht dat we binnenkort eeuwig met de Heere Jezus in de heerlijkheid zullen zijn en dat *ook wij* dan die onuitsprekelijk mooie woorden zullen horen waarmee de Geest de Zoon aan ons wil voorstellen?! Wat een geweldig perspectief hebben wij toch voor ogen!

(Wordt vervolgd).

E.H.W. Luimes

Christus in Psalm 23 (2)

Vers 3

'Hij verkwikt mijn ziel'.

Hoewel Christus onverstoorbaar door alle omstandigheden ging, bleef Hij er niet onaangedaan door. Zo lezen wij vele malen dat Zijn ziel ontroerd of bedroefd werd bij het aanschouwen van de nood die Hem omringde, of dat Hij heftig bewogen was in de geest. Hij bleef altijd in de vrede van God en in de afhankelijkheid van Zijn wil, maar dit ging gepaard met lijden van Zijn ziel te midden van een bedorven wereld. God zorgde er echter altijd onmiddellijk voor dat Zijn ziel weer verkwikt werd – hetzij door een engel die Hem versterkte, hetzij door de stem van de Vader, Die van Hem in het openbaar getuigde, hetzij door de gemeenschap met de Vader in het gebed.

'Hij leidt mij in het spoor van de gerechtigheid, omwille van Zijn Naam'.

Deze uitspraak van David komt ook werkelijk tot uitdrukking in het leven van de Heere Jezus. Christus alleen kon de paden van de gerechtigheid bewandelen in absolute zin, omdat Hij de enige rechtvaardige Man was Die op aarde leefde. 'Allen zijn zij afgeweken, allen samen zijn zij onnut geworden; er is niemand die goed doet, er is er zelfs niet één' (Rom. 3:12).

Drie apostelen getuigen van de gerechtigheid van Christus als Mens. Johannes schrijft over 'Jezus Christus, de Rechtvaardige' (1 Joh. 2:1), Petrus maakt duidelijk dat 'de Rechtvaardige moest lijden voor de onrechtvaardigen' (1 Petr. 3:18) en Jakobus schrijft aan de ontvangers van zijn Brief dat zij 'de Rechtvaardige hebben gedood' (Jak. 5:6). Verrassend genoeg werd Hij ook 'de Rechtvaardige' genoemd door drie mensen die niet tot de apostelen behoorden, maar die rechtstreeks betrokken waren bij de gebeurtenissen op Golgotha: eerst wees Pilatus' vrouw op 'die Rechtvaardige' (Matth. 27:19), voordat Pilatus zelf moest toegeven dat hij geen schuld vond in 'deze Rechtvaardige' (Matth. 27:24). Ten slotte, nadat de Verlosser aan het kruis was gestorven, getuigde de centurio: 'Waarlijk, deze Mens was rechtvaardig' (Luk. 23:47).

Zo komt de waarheid die in Psalm 23 tot uitdrukking komt, ten volle tot zijn recht bij Christus. Daarbij was Zijn wandel altijd tot verheerlijking van God, want die was volgens de woorden van de psalmist 'omwille van Zijn Naam'. Zo diende het leven van Christus in alles om de Vader te verheerlijken. De Zoon van God heeft Zichzelf nooit verheerlijkt. Hij verborg Zijn persoonlijke heerlijkheid onder de mantel van de nederigheid van een Mens om uitsluitend uitdrukking te geven aan de verheerlijking van de Vader. Deze aanbiddelijke houding was de basis van Zijn wandel in het spoor van de gerechtigheid.

Vers 4

'Al ging ik ook door een dal vol schaduw van de dood'.

Waarheen leidden dan de paden van de gerechtigheid, waarop de Heere Jezus zo volmaakt wandelde? Het antwoord is schrijnend: ze leidden naar het dal vol schaduw van de dood! Het dal vol schaduw van de dood staat niet alleen voor de laatste uren van Christus' leven vóór Zijn offerdood, maar markeert ook *Zijn hele reis door deze wereld*, van de kribbe tot het kruis; Christus liep Zijn hele leven lang in het dal vol schaduw van de dood.

De profeet Jesaja maakt duidelijk dat de wereld moreel gezien een dal vol doodsschaduw is: 'Het volk dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien. Zij die wonen in het land van de schaduw van de dood, over hen zal een licht schijnen' (Jes. 9:1). Zo was voor Hem Die altijd de paden van de gerechtigheid bewandelde, de weg door deze moreel verloren en voor God levenloze wereld een wandeling door de duisternis en de schaduw van de dood.

Welke gevoelens moeten de Heere Jezus, de Heilige en Rechtvaardige, bewogen hebben tijdens Zijn wandel door deze zondige wereld! Ons vers wijst daarop door het gebruik van het voorzetsel 'in' (zo wordt het in het Duits vertaald: in het dal): het was een wandeling *in* het dal van de schaduw van de dood. De weg leidde niet *door het dal heen het dal weer uit*, maar in het dal – alsof er geen bestemming was en geen uitweg. Zo benauwend ervaarde Christus Zijn weg door deze wereld, omdat Hij wist dat er voor Hem alleen een uitweg kon zijn die Hij in Jeruzalem zou vervullen: het kruis van Golgotha. 'Maar Ik moet met een doop gedoopt worden; en hoe benauwt het Mij, totdat het volbracht is' (Luk. 12:50¹).

---

¹ Noot van de redactie:

Volgens diverse uitleggers wordt in Lukas 12:50 niet de angst of benauwdheid van het kruislijden op Golgotha bedoeld, maar het feit dat de zegen niet zou kunnen uitstromen zonder Golgotha. Door Golgotha wordt de barrière voor de zegen weggenomen. Het is als bij een ingedamde rivier. Het water kan door die barrière niet vrij stromen. Maar als de stuwmuur weg is, stroomt het water vrijuit.

Daarom wordt er wel vertaald: 'En hoe beperkt het Mij...', of: 'En hoe word Ik gedrongen...'.

Als *wij* daarentegen door moeilijke omstandigheden moeten gaan, is dat geen wandel *in* het dal van de schaduw van de dood, maar altijd een *doorgang*: 'Wanneer u zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, door rivieren, zij zullen u niet overspoelen. Wanneer u door het vuur zult gaan, zult u niet verbranden, geen vlam zal u aansteken' (Jes. 43:2). Omstandigheden zijn niet het einde voor ons, want we gaan *er doorheen*. Wat een verschil met de wandel van de Heere *in* het dal van de schaduw van de dood!

'Ik zou geen kwaad vrezen, want U bent met mij'.

In dit verband komen we nu bij een opmerkelijk keerpunt in Psalm 23. Tot nu toe sprak de psalmist uitsluitend over God in de derde Persoon, hij sprak *over* Hem: '*Hij* voert mij ... *Hij* verkwikt mij ... *Hij* leidt mij ...' Hier verandert deze uitdrukkingvorm echter. De woorden zijn vanaf nu rechtstreeks *tot* God gericht en worden persoonlijk: 'Al ging ik ook door een dal vol schaduw van de dood, ik zou geen kwaad vrezen, want **U** bent met mij'. **Het is de persoonlijke gemeenschap met God die de psalmist hier benadrukt**; dat is de gemeenschap die de Heere Jezus kenmerkte op Zijn hele reis door deze wereld, dus in het dal vol schaduw van de dood.

Maar hoewel Zijn Vader altijd bij Hem was, was Christus de eenzaamste Mens op aarde. Niemand anders kon Hem echt volgen. Zelfs Zijn discipelen 'verlieten Hem allen en vluchtten' (Mark. 14:50). 'Ik heb gewacht op medeleven, maar het is er niet, op troosters, maar ik heb ze niet gevonden' (Ps. 69:21). Zo voelde Hij Zijn eenzaamheid onder de mensen.

In Psalm 102 komt dit opmerkelijk tot uitdrukking in het feit dat de psalmist met het oog op zijn eenzaamheid de vergelijking maakt van drie vogels in een vreemde omgeving: we lezen van een roerdomp, een watervogel in de woestijn, een steenuil te midden van de puinhopen, van een eenzame mus op het dak (Ps. 102:7-8). Vooral het beeld van een watervogel in de droge

hitte maakt duidelijk hoe eenzaam en bevreemdend het voor de Heere Jezus in deze wereld moet zijn geweest. Het geeft ons de indruk dat dit gepaard ging met diep lijden voor Hem.

Maar ondanks Zijn eenzaamheid was Hij de meest toegankelijke van alle mensen! Dit wordt duidelijk door het beeld van de eenzame vogel op het dak. Het dak van een huis was in het oosten van die tijd geen puntdak; het was toegankelijk en werd vaak opgezocht als verblijfs- en ontmoetingsplaats. Een eenzame vogel op een vaak bezochte plaats – een beeld dat zowel de afzondering als de toegankelijkheid van onze Heere benadrukt. En zo kunnen we Hem voortdurend waarnemen in de Evangeliën: omringd door het volk, opgezocht door de zieken, vervolgd door de Farizeeën, 'want er waren er velen die kwamen en gingen; en zij hadden zelfs geen tijd om te eten' (Mark. 6:31). En toch was Hij eenzaam en altijd alleen met Zijn God.

Wat een troost moet het voor Hem zijn geweest om met de psalmist te kunnen zeggen: 'want U bent met mij!' In overeenstemming daarmee zou Hij ook kunnen toevoegen: '*Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij*'.

De troostende gemeenschap met God in Zijn nabijheid wordt hier uitbeeld door de stok en de staf.

Deze instrumenten in de hand van een herder worden alleen gebruikt in zijn directe omgeving, zodat een schaap alleen in de directe omgeving van de herder is onder invloed van zijn bescherming (= stok) en leiding (= staf). Zo waren voor de Heere Jezus de intieme nabijheid en ononderbroken gemeenschap met God de enige troost in Zijn eenzaamheid op aarde.

(Wordt vervolgd).

Matthias Wölfinger

De zeven nieuwtestamentische aanhalingen uit Jesaja 53 (2, slot)

We vinden deze citaten in Mattheüs 8:14-17; Johannes 12:37-41; Lukas 22:35-38; 1 Petrus 2:19-25; Handelingen 8:26-35; Romeinen 10:11-21 en zetten de overdenking voort bij Lukas 22.

In Lukas 22:37 citeert de Heere Jesaja 53:12: 'Want Ik zeg u, Ook dit moet aan Mij in vervulling gaan, wat geschreven staat: "En Hij is onder de misdadigers gerekend." Want ook de dingen die Mij betreffen hebben een einde'. In plaats van het koninkrijk te vestigen in kracht en heerlijkheid, zou Hij vernedering en schande ondergaan en ter dood gebracht worden. Hij was door God beschermd geweest, maar deze bescherming zou worden teruggetrokken en de mensen zouden met Hem doen wat ze maar wilden (Ps. 16:1; Luk. 4:28-31; Joh. 8:58-59; 10:34-40; Matth. 17:12). Dit zou ook het geval zijn voor de discipelen. Het had hun aan niets ontbroken omdat zij bij Hem waren geweest en Hij hen had uitgezonden. Nu zouden zij vereenzelvigd worden met een verworpen en gekruisigde Messias en zouden ze het zelf van God moeten verwachten op een manier zoals ze dat niet eerder hadden gedaan.

Er zijn verschillende aspecten aan het lijden van Christus, maar de verzen in 1 Petrus 2:19-25 tonen ons de twee waaraan we misschien wel het vaakst denken: Zijn lijden door de handen van mensen vanwege de gerechtigheid en in de drie uren van duisternis aan het kruis het lijden dat God Hem liet ondergaan voor de zonden.

In verband hiermee wordt verwezen naar twee afzonderlijke verzen uit Jesaja 53. Wat

het eerste aspect betreft wordt Jesaja 53:9 aangehaald: 'Die geen zonde heeft gedaan en geen bedrog werd in Zijn mond gevonden'. Petrus spoort de gelovigen aan om in overeenstemming hiermee te leven en geeft aan dat het beter is om een leven te leiden dat God behaagt en als gevolg daarvan te lijden, dan om te lijden vanwege ongerechtigheid.

Van de Heere Jezus wordt gezegd: 'Die als Hij uitgescholden werd, niet terugschold, als Hij leed, niet dreigde, maar [Zich] overgaf aan Hem Die rechtvaardig oordeelt'. Te midden van alle provocatie bleef de Heere Jezus rustig en zag Hij op tot God. **Alles wat Hij deed of zei, kwam voort uit Zijn gemeenschap met God. In deze afhankelijke en trouwe houding heeft Hij ons een voorbeeld nagelaten, opdat wij Zijn voetstappen zouden navolgen.**

In verband met Zijn lijden voor de zonden citeert Petrus een gedeelte van Jesaja 53:5: 'Door Zijn striemen bent u genezen'. Het is belangrijk om te begrijpen dat dit niet verwijst naar wat de mensen de Heere aandeden. Zij ploegden Zijn rug en maakten hun voren lang, door Hem met te geselen met een zweep waaraan stukjes bot of metaal waren bevestigd (Ps. 129:3; Matth. 27:26).

Dat was afschuwelijk, maar waar Jesaja 53:5 naar verwijst, was nog veel vreselijker, want het beschrijft het oordeel dat God Hem liet ondergaan vanwege de zonden die Hij droeg: 'Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is er voor ons genezing gekomen'. We moeten in gedachten houden dat waar de nadruk ligt op wat Christus leed door de handen van mensen, het altijd gaat om het oordeel over mensen (zie Ps. 69), terwijl waar de nadruk ligt op het lijden dat God Hem liet ondergaan voor de zonde en de zonden, het gaat om de zegen voor mensen (zie Ps. 22).

Petrus verbindt aan het feit dat Christus leed voor de zonden, ook een praktische verantwoordelijkheid. God wil niet dat Zijn kinderen van regeringswege lijden vanwege hun zonden, maar dat 'wij der zonden afgestorven, voor de gerechtigheid leven zouden' (1 Petr. 2:24).

In Handelingen 8 lezen we over de Ethiopische kamerling, een eunuch die naar Jeruzalem was gekomen om te aanbidden. Hij was op de terugweg en had een kostbare boekrol van de Schrift meegenomen. De evangelist Filippus kreeg van de Geest de opdracht om naar de wagen van de Ethiopiër toe te gaan en er in de buurt te blijven. We hebben het verslag van het prachtige gesprek dat volgde.

De eunuch was Jesaja 53:7-8 aan het lezen: 'Als een schaap werd Hij naar de slachting geleid, en zoals een lam stom is tegen zijn scheerder, zo doet Hij Zijn mond niet open. In Zijn vernedering werd Zijn oordeel weggenomen; wie zal Zijn geslacht vertellen? Want Zijn leven wordt van de aarde weggenomen' (vs. 32-33). Deze verzen benadrukken het onrechtvaardige en verdorven oordeel dat de Heere Jezus onderging en de manier waarop Hij alles uit de hand van God aanvaardde – **Hij deed geen beroep op Zijn onschuld en protesteerde niet tegen het vonnis, maar onderwierp Zich rustig aan het onrecht, in de wetenschap dat Zijn lijden een dieper en groter doel diende.** En met deze verzen als uitgangspunt verkondigde Filippus Jezus aan de kamerling. Dit was effectief en hij aanvaardde Christus. Hij werd gedoopt en op die manier formeel op het terrein van de Christelijke belijdenis gebracht. Met wat een grote blijdschap moet hij naar Ethiopië zijn teruggekeerd – met Christus in zijn hart en de Schrift in zijn hand!

De tussenhoofdstukken 9, 10 en 11 van de Brief aan de Romeinen gaan over Israël als volk. We zien daarin hoe hun ongehoof de deur heeft geopend naar de zegen van de niet-Joden.

God eist niet langer gerechtigheid van mensen onder de wet, maar zendt het Evangelie uit. Het Evangelie is de openbaring van Zijn gerechtigheid in het zegenen van berouwvolle zondaars die tot Hem komen door geloof in Christus. In de verzen waarnaar in hoofdstuk 10 wordt verwezen, worden zeven citaten uit het Oude Testament naar voren gebracht die verband houden met het Evangelie.²

Het is, schrijft Paulus, zonder onderscheid uitgegaan over de hele aarde, net zoals dat het geval was met het getuigenis van de schepping. Wat is het resultaat tot dusver wat Israël betreft? Is heel Israël gered? Het antwoord wordt gegeven vanuit vers 1 van Jesaja 53: 'Maar niet allen hebben het evangelie gehoorzaamd. Want Jesaja zegt: Heere, wie heeft onze prediking geloofd?' (vs. 16). Paulus citeert Jesaja 65:1 om nogmaals te benadrukken dat als gevolg hiervan de zegen uitgaat tot de volken: 'Ik ben gevonden door hen die Mij niet zochten; Ik ben openbaar geworden aan hen die niet naar Mij vroegen' (vs. 20). Tot Israël moet God echter zeggen: 'De hele dag heb Ik Mijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk' (vs. 21; Jes. 65:2).

Er moet worden opgemerkt dat, net zoals Jesaja 53 gaat over Israëls behandeling van de Messias door ongeloof, het ook de zonden van het gelovig overblijfsel van Israël zijn waarop voornamelijk gedoeld wordt in vers 5: 'Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is er voor ons genezing gekomen'. In zijn eerste Brief past Petrus, zoals we hebben gezien, deze uitspraak toe op de Joods-christelijke bekeerlingen. Zij vormden een deel van het Joodse overblijfsel naar de verkiezing van de genade in de tegenwoordige tijd (Rom. 11:5). En de woorden van Jesaja 53 zullen in de toekomst door het gelovig overblijfsel van Israël worden aangenomen. Wanneer

---

² Jesaja 28:16; Joël 2:32; Jesaja 52:7; Jesaja 53:1; Psalm 19:4; Deuteronomium 32:21; Jesaja 65:1-2.

zij zich tot God keren in het besef van wat zij hun eigen Messias hebben aangedaan en wat Hij voor hen deed door te lijden voor hun zonden om hun zegen mogelijk te maken, dan zullen zij dat doen door de woorden uit te spreken van onder andere Jesaja 53.

Robert F. Wall
N.a.v. een lezing gehouden in Catford op 4 januari 2014

Het is tegen de avond (2, slot)

De avondmaaltijd eten

Bij hem die Zijn stem hoort en de deur opent, wil de Heere binnengaan en de avondmaaltijd *met hem* eten en die persoon zou het omgekeerd ook *met Hem* eten. De Heere laat Zich nooit iets geven en wanneer wij voor Hem nog vlak voor het eind van de genadetijd (daarover spreekt dit 'avondmaal') de deur open doen, zal Hij ons rijk belonen (deze avondmaaltijd is een beeld van persoonlijke gemeenschap met hem, niet van de gemeenschappelijke broodbreking).

Twee zegeningen laat Hij ons hier zien. Hij zou met ons de avondmaaltijd gebruiken. Dat is de eerste zegening. Deze zegen is inderdaad heerlijk. Wanneer Hij bij ons binnenkomt, dan openbaart Hij ons al Zijn genade. Ja, Hij komt in onze situatie en deelt die met ons. Maakt u zich zorgen over wat uw vrienden zullen denken, wanneer u deze stap in het geloof zet en u zich afkeert van wat u in Gods licht als verkeerd ingezien hebt? Bent u bang voor de gevolgen die voortkomen uit de afscheiding van de wereld en hernieuwde omkeer naar Hem? **Hij weet dat alles. Wees getrouwt! Hij zal bij u binnenkomen, Hij zal Zich barmhartig tot u wenden en u al Zijn genade laten ervaren, wanneer u de deur voor Hem opent.**

De tweede zegening is nog groter dan de eerste. Hij wil het ons schenken om met Hem de avondmaaltijd te vieren.

Zijn hartenwens is om ons bij Hem en Zijn gedachten te brengen en uit te tillen uit de omstandigheden, die het ons hier moeilijk maken. Hij wil dat wij met Zijn hooggeprezen Persoon in de heerlijkheid, ja, met Zijn hart gemeenschap hebben. Dat alleen kan de allergrootste vreugde betekenen. 'Onze gemeenschap nu is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij u, opdat uw blijdschap volkomen zij' (1 Joh. 1:3-4).

Wanneer de Heere spreekt over het eten van de avondmaaltijd, moet ik onwillekeurig denken aan de mooie geschiedenis met de Emmaüsgangers in Lukas 24. Zij waren op de terugweg van Jeruzalem, waar drie dagen geleden hun Heere gekruisigd was. Overmand door verdriet om hun geliefde Heere, Die veracht en gekruisigd was en van Wie zij dachten dat Hij nog dood was, liepen ze terneergeslagen naar huis. Maar plotseling komt een Onbekende bij hen lopen, Die onderweg op een onnavolgbare manier met hen over het lijden van Christus en de heerlijkheden daarna spreekt (verg. 1 Petr. 1:11). Later moeten ze belijden: 'Was ons hart niet brandend in ons, toen Hij onderweg tot ons sprak en voor ons de Schriften opende?' (Luk. 24:32).

Het dorp is al te zien. De Vreemdeling doet alsof hij verder wil gaan. Zouden ze deze geheimzinnige Persoon verder laten trekken? Dan komt er over hun lippen wat Zijn hart graag wilde, waarvoor Hij onderweg aan de deur van hun harten had geklopt: 'Blijf bij ons, want het is tegen de avond en de dag is gedaald' (Luk. 24:29). En zo gaat Hij bij hen naar binnen en wordt Hij hun Gast, Die bereid is om *met hen* de avondmaaltijd te eten. Maar onverwachts verandert de situatie: de Gast wordt tot Gastheer. 'En het gebeurde, toen Hij met hen aanlag, dat Hij het brood nam en het zegende en nadat Hij het gebroken had, *gaf Hij het hun*' (Luk. 24:30). Nu eet Hij *met hen* het avondeten. En bij het

breken van het brood, het symbool van Zijn dood voor hen, herkennen ze Hem. Of ze mogelijk in Zijn handen de littekens van de wonden gezien hebben...?

Geliefden, wij zullen ook vandaag nog hetzelfde ervaren. **Wanneer wij voor Hem de deur opendoen, zal Hij in onze situatie binnenkomen.** Meer nog, Hij zal Zich aan ons bekendmaken. En daarmee is niets te vergelijken.

Wanneer wij Hem persoonlijk de toegang garanderen – en het gaat tot nu toe om een puur persoonlijke zaak – dan zal Hij ons zeker ook die zegeningen laten waarderen die in Zijn hart zijn voor de Gemeente, voor de Zijnen samen en zal Hij ons de betrekkingen laten waarderen die Hij Zelf tussen de heiligen onderling gelegd heeft.

Christian Briem

De urim en de tummim

'U moet in de borsttas van de beslissing de urim en de tummim doen' (Ex. 28:30).

In de borsttas waren, behalve de namen van de kinderen van Israël, de urim en de tummim geplaatst. Deze woorden betekenen 'de lichten en volmaaktheden'. Wat het precies waren, valt niet meer met zekerheid te zeggen. Ze worden in totaal zeven keer genoemd in de Schrift; in twee van de gedeelten wordt alleen de

urim genoemd en in één (Deut. 33:8) is de volgorde omgedraaid en weergegeven als: 'Uw Tummin en Uw Urim'.

Het was waarschijnlijk een kostbare steen, die door middel van zijn verschillende flonkeringen het antwoord van de HEERE gaf op kwesties die door de priester voor Hem werden gebracht. Zo moest Eleazar voor Jozua vragen naar 'het oordeel van de urim, voor het aangezicht van de HEERE'; Saul smeekte God in zijn grote nood door middel van de urim (Num. 27:21; 1 Sam. 28:6). Omdat de borsttas dit instrument bevatte waarmee Goddelijke beslissingen werden gegeven, werd hij 'de borsttas van de beslissing' genoemd.

God verheugt Zich er dus in om Zichzelf en Zijn wil bekend te maken aan hen die deze gezegende kennis verlangen. De urim en de tummim in de borsttas van de hogepriester waren het bewijs dat Israël nooit over een zaak in het duister hoefde te tasten.

Is de gelovige van vandaag minder begunstigd? Met de Heilige Geest Die in ons woont, het complete Woord van God in onze handen en een verheerlijkte Christus Die Zich in ons interesseert, **hoeft er bij ons geen duisternis in onze gedachten te zijn over het kleinste detail van ons pad.** Het is helaas niet ongebruikelijk om te zien hoe de kinderen van God van dag tot dag voortstompelen, een menigte fouten maken, tot verdriet van hun eigen ziel en tot oneer van de waardige Naam waardoor zij geroepen zijn. Te midden van hun fouten vragen zij hoe anderen het klaarspelen om de gedachten van de Heere te ontdekken. Wanneer het oog eenvoudig is en het hart oprecht, wordt het pad zo helder als de middagzon.

W.W. Fereday

Waar zijn de ziel en de geest van de ontslapenen?

Enkele Schriftplaatsen

De Heere Jezus zegt daar Zelf iets over in Lukas 16. De arme Lazarus werd door de engelen in de schoot van Abraham gedragen (zo beschrijft Lukas hier de paradijselijke toestand), in een plaats van geborgenheid, rust en gelukzaligheid. De persoonlijkheid is daar zonder lichaam. Dit wil zeggen: daar is de ziel en de geest: 'En ik zag de zielen van hen ... die onthoofd waren' (Openb. 20:4) en Stéfanus zei het: 'Heere Jezus, ontvang mijn geest' (Hand. 7:59).

Maar de gestorvenen:

- kunnen *zien*: 'En toen hij in de hades zijn ogen opsloeg ... zag hij ...' (Luk. 16:23);
- kunnen *spreken*: 'En hij riep en zei ...' (Luk. 16:24);
- kunnen *horen*: 'Abraham echter zei: ... en nu wordt hij hier vertroost ...' (Luk. 16:25);
- hebben *gevoelens*: 'Ontferm u over mij ... want ik lijd pijn in deze vlam' (Luk. 16:24).

Als dat al voor ongelovigen als die rijke man geldt, hoeveel te meer voor gelovigen die zijn ontslapen! Ze zijn **inwonend bij de Heere**: 'Wij willen liever ons verblijf in het lichaam verlaten en bij de Heere wonen' (2 Kor. 5:8).

Ze zijn **met de Heere Jezus in het paradijs**: 'Voorwaar, Ik zeg u: Heden zult u met Mij in het paradijs zijn' (Luk. 23:43).

Ze zijn **bij Christus, waar het veel beter is**: 'Ik verlang er naar, ontbonden te worden en met Christus te zijn, [want] dit is verreweg het beste' (Fil. 1:23).

Ze zijn bij de geesten van de rechtvaardigen, de gelovigen uit de tijd van het Oude Testament: '... en tot de geesten van de tot voleinding gekomen rechtvaardigen' (Hebr. 12:23).

Ze zijn in het paradijs en horen onuitsprekelijke woorden: '... dat hij werd weggevoerd in het paradijs en onuitsprekelijke woorden hoorde, die het een mens niet is geoorloofd te spreken' (2 Kor. 12:4).

Ze worden daar getroost: 'En nu wordt hij hier vertroost' (Luk. 16:25).

Ook kennen wij elkaar daar: de rijke herkende Abraham en Lazarus in Lukas 16:23 en op de berg der verheerlijking in Mattheus 14:4 zien we dat Petrus Mozes en Elia herkende. Ze hoefden zich niet voor te stellen. Zo zullen wij ook diegenen herkennen die ons zijn voorgegaan.

Bij de opname zullen de nog levende gelovigen veranderd worden en de ontslapenen worden uit het paradijs opgewekt. Met het dan verheerlijkt lichaam zullen we eeuwig bij de Heere zijn en met Hem samen leven (1 Thess. 5:10)

Dan zullen we in eeuwige bewondering en aanbidding Hem omringen Die dergelijke grote dingen voor ons heeft gedaan!

Naar een toespraak van br. Karl-Heinz Weber
Uitgewerkt door Emile Vanharen

Het nut van beproevingen

Het is een zware beproeving wanneer wij het kwaad zien heersen. De apostel Paulus beseftte al van tevoren het kwaad dat de Gemeente zou verwoesten. Hij móest daardoor wel beseffen dat zijn vertrouwen voor die Gemeente alleen in God te vinden is; hij móest wel beseffen dat hijzelf nietig was, dat *hij* niet de kracht van de Gemeente was en dat alle hulpbronnen van die Gemeente alleen in Christus te vinden zijn.

Het is in de beproeving dat ik God ervaar; in de moeite ontdek ik Zijn geduld, Zijn liefde, onze hulpbronnen en Zijn trouw. De beproeving vormt ook mijn hart en laat me mijn *eigen* hart ontdekken; tegelijk laat die beproeving me de liefde en het hart van *God* zien.

Wij zijn vaak zo bezig met onszelf dat we niet eens zien hoe God op elk moment bezig is met onze harten. Job was niet in staat om te begrijpen dat zijn beproeving een zaak was die zich afspeelde tussen God en satan in de hemelse gewesten. Maar als je dat ziet, begrijp je het doel en het einde van elke beproeving.

Er zijn twee dingen nodig om te profiteren van een beproeving:

1. Een absoluut [vertrouwen in de liefde van God](#); we moeten leren blindelings alleen op Hem te vertrouwen.
2. Een algehele [onderwerping aan de hand van God](#).

J.N. Darby

– NIEUW VERSCHENEN! –

Bijbelse schatkist – deel 1

Antwoorden op Bijbelse vragen

Auteur: Christian Briem

In dit boek beantwoordt de auteur, een begaafde Bijbelleraar, op een boeiende manier tientallen vragen over Bijbelse thema's en Schriftplaatsen. De antwoorden laten de enorme diepgang van Gods heilige Woord zien. Hoe meer we ons bezighouden met dat Woord, hoe meer we onder de indruk komen van Gods grootheid!

368 pag., gebonden boek, formaat A5

Bestelcode: 6297

Prijs: € 24,95

Bijbelse schatkist – deel 2

Bijzonderheden in de grondtekst van de Bijbel

Auteur: Christian Briem

De auteur is een begaafde Bijbelleraar die betrokken was bij een grondige revisie van een betrouwbare Duitse Bijbelvertaling (de 'Elberfelder' editie). Hij gaat in dit boek op een boeiende manier in op enkele tientallen parels in de grondtekst van het Oude en het Nieuwe Testament.

Zijn uitleg laat de enorme diepgang van Gods heilige Woord zien. Hoe meer we ons bezighouden met dat Woord, hoe meer we onder de indruk komen van Gods grootheid!

180 pag., gebonden boek, formaat A5

Bestelcode: 6303

Prijs: € 16,95

Nadenkertje

Luthers morgengebed

Aan Maarten Luther werd eens gevraagd hoe hij zijn dag begon.

‘Voordat ik met het werk van de dag begin, breng ik een uur in gebed voor mijn Heere door’, antwoordde Luther.

‘Iedere morgen?’

‘Iedere morgen’, bevestigde Luther.

Of hij echt nooit een uitzondering maakte op dit vertrouwelijke gesprek met zijn Heere, wilde de vraagsteller weten, ook niet als Luther wist dat hij die dag heel veel te doen had.

‘Ja, toch wel,’ gaf Luther toe, ‘als ik op een dag heel veel of iets moeilijks moet doen, dan maak ik een uitzondering: dan bid ik twee uur’.

Uit: Bleibt in Mir

